

maljci pod prostim nebom. Ne daleč od tega društva posedlo je tudi nekaj Črnomaljskih rodoljubov. Rečem, da jih je bilo nekaj. Da! res nekaj! Tega krivi pa bili niso Črnomaljci, ampak nekdo drug, jako čudno i nepostavno! Posebno pohvaliti moram Črnomaljske gospodičine, katere so bile vse navzoče razun male pešice, al tudi te bi bile, ko ne bi bilo zmešnjave i grde laži. — Kakor sem omenil, Črnomaljci so imeli svojo stvar na prostem, al žalibože! nebo ni bilo dolgo ugodno. Dež je jel jako udarjati i umaknili so se v vežo bližnje hiše. Tu so se brzo stolci nanosili, i posedlo je celo kardelce okoli nizke domače mize. Kotel, kateri je visel ravno sredi veže, je moral umakniti svojo črno kožo. Tù na Bojancah ne nahajaš nobene hiše, katera ne bi imela kotla v veži; ondi kurijo, pečejo i kuhajo za svojo potrebo vse. Kmalu je donesla gazdarica vina, kruha i kar je bilo potreba; donele so slovenske pesni vsake baže izpod kuče, tako, da so privabili veliko Bojanskega sveta k sebi. Tudi tù je šlo na napitnice; tudi tu so se pridno kupice popijale, tako, da so vrlega Črnomaljca v veselje dognale. Kamor je človek pogledal, povsod je videl staroverca, ki je milo svoje „milotinko“ gučal, — res krasni dan! Dež je jenjal, godba, vrisk i popevke se čujejo, vse se vzdiguje, vse gre gledat na novo lepo kolo. Godba svira lepo Hrvaško himno „Još Hrvacka ni propala“, i za-nj polno sveta dere, da se tare vse. Dospelo je ljudstvo do cerkve; zopet se glasi godba; devojke se primó za roke, i glej, kaj mi dopada? Tudi deček pogleda deklico, jo pelje za roko sredi kola, i začne polko plesati, katera se ravno svira. Ko to drugi opazijo, nečejo biti zadnji, i par za parom se vrsti v lepem redu notri v Bojanškem kolu.

Res! da sem bil tega dneva tako vesel, da še v svojem življenji nobenega ne tako. Dolgo časa je trpelo ovo kolo, dolgo se je notri plesalo, a tudi čas je pred nami plesal.

Pomikalo se je solnce brzo proti zahodu. Zavinšek i drugi Metličani z godbo vred so se podali čez Podbrezje na dom, a drugi svet se je razšel sam ob sebi na dom. Črnomaljci so posedli svoje voziče i drdrali so tudi proti domu.

Revna vasica, zopet sama ostaneš! Nisi imela še kmalu toliko časti, da te pohodi toliko ljudstva. A ti, Bojančan, znan povsodi kot Vlah, ne vzemi si za zlo, ako te kak malovrednež zaničuje, vsaj si ti sin velikega naroda! Bodi tih kakor dozday, a pripravljaj se na bojišče za svojo narodnost; olikaj se, kolikor je v tvojej moči. Zlo mi je res, da se tvoje dete ne škola; zlo mi je, da si reven, zlo mi je pa še to najbolj, da te nevedneži zaničujejo. Potrpi vse, i ponosen bodi, da je bil tvoj praded sin srbske matere, s katerim se moraš ti dičiti.

Skubec.

Naši dopisi.

Iz Tržaške okelice 21. julija. —x— Narod slovenski zna ceniti tiste možé, ki v dejanji kažejo, da imajo res srce za-nj, in se za njegovo korist, za njega poduk in njegove pravice potezajo, kedar in kolikor morejo. Žalibog je pri nas celó malo takih za narod vsestransko delajočih rodoljubov. Kakor sem zadnjič pisal, skazal se je izmed naših poslancev edini J. Nabergoj dozday vreden zaupanja in spoštovanja. Zato ga pa tudi, kakor se sliši, mislijo okoličani voliti ne samo v mestni, temveč tudi v državni zbor. Želeti je tedaj, da se vsi okoličani zedinijo in vsi skupaj volijo njega. Zložnosti pa nam je Slovencem pri volitvi za državni zbor še posebno potrebno zato, ker z okolico skupaj voli le enega poslanca tudi četrti mestni razred, ki pošilja po

navadi v mestni zbor najhujše lahone. Ako se Slovenci razcepijo med seboj, gotovo pri volitvi zmaga kak lahonsk rudečkar. Zato, okoličani, pozor! Gosp. Nabergoj, ako se izvoli, bi se ve da koristil okolici in Slovencem le tedaj, ako se, kakor upamo, pridruži državopravni stranki, ne gledé na to, kaj počnó njegovi mestni kolegi, in le v tej nadi zagovarjamo njegovo kandidaturo. — Volitve v mestni — deželni zbor bodo septembra meseca. Bog daj, da si okoličani izvolijo vredne poslance, ki bi za-nje kaj storili. Vsaj dva bi morala biti dobra govornika, da bi lahko predloge stavila ter napade nasprotnikov odbijala; drugi pa naj bodo značajni domači možje, ki se ne dajo premotiti od lepih besedi ali zapeljati od še lepših novcev. Takih značajnih mož, hvala Bogu, še nam ne manjka; al težje je najti izobraženega Slovenca govornika, da bi se mu poslanstvo zaupalo. Nekteri mestni gospodje slovenskega rodú so premalo znani v okolici, in med njimi vlada tudi nekaka apatija v narodnem oziru; priča tega nam je Tržaška čitalnica, o kateri ne vemo, ali še živi ali je že zamrla. Drugi pa tako zvani „mladoslovenci“ — so navdani onega liberalizma, čegar glavno geslo je brezverstvo, — priča temu nam je bil zadnji čas „Primorec“ pod vredništvom nekega Raiča. V okolici sami pa razun duhovnikov in učiteljev ni nobene inteligencije. Al duhovnov bi se težko kdo dal pregovoriti, da sam prevzame poslanstvo za tak zbor, kakor je Tržaški; učitelji pa, kot mestni uradniki, se ne morejo voliti. Ker sem ravno učitelje omenil, naj o njih še par besedic spregovorim. Odkar nimajo duhovni več nadzorstva nad šolami, so učitelji pravi sužnji magistratovi. Učitelj v okolici (ali tudi v mestu) ne sme biti ud nobene čitalnice ali kakega političnega katoliškega društva, sicer pride ob službo ali vsaj ob „dobro imé“ pri magistratu; zapisnike mora vse le v italijanskem jeziku spisovati in še celó slovenska lastna imena otrók po laškem pravopisu popačena pisati, in kedaj celó druga, stanu še manj spodobna opravila za Tržaški magistrat oskrbovati. Odškodnina za tako duševno robovanje pa je, to se mora pripoznati, prav dobra plača, kakor malokje taka. Zato se ni čuditi, da so naši učitelji — z malimi izjemami — liberalci in lizúni lahonom; vsaj jih to pri magistratu priporočuje (vide Bonin)! To pa je očiten dokaz, da njihov „liberalizem“ ni sinek notranjega prepričanja, ampak — papirnatega cvenka, in zato ni nič vreden.

Iz Vipavskega 26. julija. — V „Slov. Nar.“ neprenehoma nekdo trobi iz Vipave o „narodni inteligenciji“, češ, da se popolnoma sklada z načeli in sklepi Postojnskega volilnega shoda, in o „dobrodejni svobodomiselni burji“, ki je jela pihljati po naši dolini. — Naj tem dopisom dodamo majhen komentar. — Kdo je tista „vsa narodna inteligencija“, ki jo povečuje „Narodov“ dopisnik? Akoravno je sicer v Vipavi mnogo doktorjev z diplomo in brez diplome, je vendar inteligentnih narodnih glav silo malo: ako štejemo, že nekoliko prstov ene roke ostane praznih, kajti gospodov, kakor je na priliko Vipavski družbinski krt, nikakor ne moremo in ne smemo narodnim, in gospodkov, ki znajo sedaj obče navadne fraze „liberalen“, „svoboden“, „kaj bo far“ itd. izrekovati, a ne misliti pedanj pred nos, zato ne že „intelligentnim“ prištevati. Razen teh nekterih je Vipava zeló mirna in o volitvi bode pokazala, kdo ima zaupanje in vpliv; tisti gotovo ne, ki se drznejo v Postojni brez najmanjše vednosti ljudstva občini Vipavo in Slap v narodno-političnih zadevah zastopati. O „svobodomiselni burji Vipavski“ tedaj ni sledú ne tirú. Radi bi jo ustvarili naši najnovejši „homines novi“, a péhajo se zastonj! — Naj rečem še par besed o glasovitem volilnem shodu Postojnskem. Čuditi se je naivnosti

Begunjskega župana Hrena, ki je shod tako „kunšno“ skrivno sklical ter se kot najhujši politikar nosil; vsaj vendar vé vsaki, ki tega možá pozná, da se razume sicer na škode, o politiki pa še celó do abecede ni prišel; on je le kričeči organ prijateljev svojih dr. Zarnika in dr. Vošnjaka, ki se mu klanjata zaradi njegove Werthajmerice in kosmatega grla, s katerim zna kričati z najetimi kmeti čez duhovstvo, pa zakaj? — to on, po Ljubljani in drugod pikantno znana oseba, sam najbolje vé. Čuditi se je na dalje Vošnjakovcem in njih glasilu „Slov. Narodu“, da so tako hitro popustili pravni program, ki so ga bili z nami vred sprejeli, popustili politično vzajemnost s Čehi, ki so jo nedavno na vsa usta priporočali. Slovenci smo majhen narod, ki le v zvezi z drugimi Slovani, zlasti z vrlimi Čehi, moremo kaj doseči. V zvezi je moč. Pač ni vzroka, da se zametuje od vseh federalistov sprejeti program, ki daje vsakemu narodu njegove pravice, ki ima tedaj v sebi tudi „narodni“ program, prednost pa ima pred njim, ker vzajemnost podpira. — Ako pa je „narodni“ program Vošnjakovcev le to, da naj se verski čut v Slovencu čisto zaduši, duhovstvo pri ljudstvu ob zupanje pripravi, kar se vidi iz sprejetih točk Postojnskega shoda, kar se bere skoro da v sleherni številki „Slov. Naroda“, — potem o slogi ni govorjenja. Obžalovati je, da ravno sedaj, ko bi morali Slovenci čvrsto zedinjeni, kakor nikdar poprej, delati za svojo politično veljavo, da ravnosedaj je Vošnjak, romar iz Štajarskega, vrgel jabelko razpora med narod naš. Bratje, tako ne bomo zidali Slovenije! Preneumne so psovke na našega občespoštovanega dekana, ki jih je izbljuval „Slov. Nar.“, da bi vredne bile pretresati jih. Kdor je toliko storil za narod naš, kakor gosp. Grabrijan, ko mladoslovenci še hlač niso nosili, in na vsako stran še dandanes dela ter je steber našemu narodnemu deželnemu zboru, če tudi burk ne dela v zbornici, en ostane mož, v katerega po pravici najyeč zaupanja stavi cela naša Vipavska dolina. Če tega ne vé „Slov. Nar.“, mu povemo mi, in dostavljamo le še to: za državni zbor ostane naš kandidat za Notranjsko naš rojak in neprestrašeni federalist Hohenwart!

Izpod Nanosa 26. julija. — Dopisniki „Slovenskega Naroda“, če ne sami „Narodovi“ patroni, res le laži, zvižče in obrekovanja po svetu trosijo. V enem zadnjih listov je „Slov. Narod“ iz Notranjskega pisal, da župan Senožeski g. Zelen po vsem svojem trudu ni mogel v okrajno cenilno komisijo priti. To je gola laž, kajti prej ko je bil g. Fr. Kavčič v to komisijo izvoljen, smo ta posel gosp. Zelen-u ponujali, a čeravno smo ga silili, prevzeti ga (posebno je g. Lavrenčič, župan Postojnski, na to delal), se je g. Zelen odločno tej izvolitvi odpovedal, rekši, da ima dosti družega posla doma ter je gosp. Fr. Kavčič-a, župana v St. Vidu nasvetoval, kateri tudi se je branil izvolitev prevzeti, a potem, ko sta ga župana Lavrenčič in Zelen nagovarjala, je vendar mandat prevzel. To je faktum, ne pa, kar „Slov. Naroda“ dromedar piše. „Narodovci“! z svojimi bedarijami, sumnjičenjem in obrekovanjem ne boste daleč prišli. — Isto tako se tudi v današnjem listu odlikujete, ker v dopisu iz Vipave vpijete, da je naš visokocenjeni dekan in deželni poslanec gosp. Jurij Grabrijan v deželnem zboru sedé govoril in stojé molčal. Bedaki! berite stenografična poročila deželnega zbora, posebno ono od seje 6. grudna 1872. l., str. 124—126, kdo se je hudemu nasprotstvu za našo šolo na Slapu bolj poganjal kot on. — Oglejte šolsko poslopje v Vipavskem trgu, ktera je kinč vsem ljudskim šolam ne le na Kranjskem, ampak bila bi tudi družim deželam, a ravno „Jurij“ se je trudil, da so cerkve v to šolo okoli 30.000 gold. zazidale, ker drugi duhovniki še

enega stotina za šolski namen iz cerkvenih denarjev ne morejo dati. — Oglejte obrekovalci novi turn pri cerkvi Matere Božje v Logu, kateri je ponos ne le Vipavski dolini, ampak vsemu katoliškemu svetu. — Pogledite farovž, kateri Vipavski trg kinča in se nad njim dviga kot najlepša grajščina, al ste vi morda za vse te umetnosti ta vžente skupaj spravili ali on? — Ali ste vi 4. razredno glavno šolo v Vipavskem trgu ustanovili? ali ste vi čitalnico v Vipavskem trgu že leta 1864. na noge spravili, katera se je odprla s tako slovesnostjo, da je presegala vse druge in katere nihče ne pozabi, kdor je bil navzoč. Ali ste vi tabor Vipavski proti vsestransko silnemu nasprotstvu ustanovili? To in veliko več še koristnega za nas Vipavce v ožjem in sploh za Slovence v daljem pomenu je naš visokocenjeni gospod dekan po svojem domoljubju in neprenehnem trudu brez vsake sebičnosti tako rekoč iz nič stvaril, da bi mati Slovenija morala Boga prositi, naj bi jej dal mnogo takih „Jurjev!“

Ker ravno od taborov in čitalnic govorimo, moramo tudi tisto gospó, katera akcijo zaradi izvolitve našega poslanca tako enostransko pozdravlja, namreč gospó sneho „Soča“ pozdraviti. Ona piše v svojem 29. listu, da je g. Zelen „v poti svojega obraza“ Hohenwarta v Postojni zagovarjal. Gospá sneha se pa le zopet laže, vsaj dobro poznamo spretnega govornika g. Zelena, ktere je pri vredbi Vip. tabora nasprotne nemškutarje dvakrat tako sijajno govoré polomil, da so kar drug za drugim sobano čitalnično popuščali. On je bil glavni govornik na onem taboru, in njegov govor o „zedinjenji Slovenije“, čeravno dobro uro trajajoč, je občinstvo z vednim pritrjevanjem in živio-klici poslušalo; nasproti je bil pa govor dr. Razlaga „o vinstvu“, katerega današnji „Slov. Narod“ hvali, s popuščanjem taborišča sprejet in z besedami: „to smo že kdaj pozabili“. Gospá sneha menda je pozabila, kako sta njeni urednik in čitalnični predsednik, govoré pri slovesnosti neke čitalnice na Notranjskem, v pravem potu svojega obraza otrobe vezala. Gospá sneha „Soča“ tudi menda ne vé, da so Vipavski gospodje s pomočjo Podnanoscev, recte Razdrtcev, nameravali, pri volilnem shodu v Postojni 13. dne t. m. za državnega poslanca Notranjske skupine — uganite, koga? — urednika gospé snehe, velikega komis-a Viktorja Dolenca kandidirati; ko so pa videli, da jim Hrenova Menišija za njihovega kandidata še ziniti ne pusti, so od svojega namena na tihem odstopili. Ti gospodje so res prečudni politikarji in čudni prijatelji naši! Leta 1870. so se gospodje Viktor Dolenc, dr. Lavrič in Faganel kot govorniki in obiskovalci tabora Vipavskega le zato odpovedali, ker je taborska točka V. „železno cesto od Loke skozi Vipavo na Trst“ tirjala; oni so javno govorili, da hočejo „Predelsko“, ne pa „Ložke“ železnice, kar še dandanes gospá sneha in njeni urednik zagovarja in zagovarjati mora. Zdaj pa naj nam še kdo reče, da naši tako zvani „mladi otroci“ so prijatelji Notranjcev! — Konečno še to, da dr. Razlag je zbog svojega postopanja v zadnjih deželnih zborih in vsled ponudbe dr. Vošnjak-Hrenove vsa politična tla izpod sebe zgubil (sicer se njegove osebe ne dotaknemo), nasproti je pa tisti, kateri je strah in groza centralistom, nemčurjem in Bismarkovcem tukaj tako priljubljen, da ni dvombe, da bo enoglasno za državnega poslanca izvoljen, in to je naš rojak in sosed grof Hohenwart. Bog ga živi!

Iz Rake na Dolenskem 27. julija. (Volilni shod.) Že so bili nekateri volilni shodi po Slovenskem, a vse dosedanje presega brezdvombeno volilni shod na Raki, katerega je sklical g. Viljem Pfeifer; kajti sešlo se je nad 150 slovenskih mož, da si izberó kandidata za

državni zbor. Zastopane so bile vse občine, če izvzamemo vrle Metličane, kateri so na vabilo g. Pfeiferja poslali izjavo, da se hoté primerno skladati z izidom volilnega shoda, ko ga dobodo popisanega v slovenskem časopisji. Ta volilni shod glasno priča, kako se zavedajo naši dolenski slovenski kmetje svoje narodnosti in kolika briga jim je, da se v lesenjačo državnega zbora pošlje na vse kraje pošten poslanec. Ako pomislimo, da je bil ta volilni shod malo da ne od samih slovenskih kmečkih mož obiskan — bilo jih je nad dve jako jako obilni tretjini — moramo reči, da je vsakaterega iznenadel. Zborovanje prične se točno ob 4. popoldne. Gosp. Viljem Pfeifer pozdravlja prav pristrčno zbrane slovenske volilce, ter se jim goreče zahvaluje, da so se v tako ogromnem številu od blizo in daleč prišli vdeležiti tega shoda priporočuje vrlega gosp. Rozmana iz Rudolfovega za predsednika, kateri se tudi enoglasno potrdi. — Na to poprosi gosp. A. Žgur besede ter razloži važnost novih neposrednih volitev za državni zbor, kakor tudi položaj, v katerem se najdemo danes Slovenci. Da bi se ne moglo od nobene strani očitati, da so se hotele v kalni vodi ribe loviti, razloži in pojasni govornik slov. geslo: „vse za vero, domovino in cesarja“, kakor tudi najnovejše mladoslóvensko: „vse za narod, svobodo in omiko“. V prvem najde govornik popolno poroštvo vseh narodnih teženj, tedaj tudi poroštvo prave svobode in omike na podlagi krščanski, zato bridko obžaluje razpor in razcepljenje na dva kampa vseh popred za eno svrhu in en cilj delajočih Slovencev. Ker se vera po krivici štuli po deželni in državnih zborih po nasprotnikih naših v politiko, mora se slovenski poslanec ne samo za narodnost kot tako, ampak v prvi vrsti tudi za najdraži biser slovenskega naroda, sv. vero, potegovati, inace trpi narodnost sama veliko škodo. Govornik je tega mnenja, da nemčurjev geslo je edino to: „vzemimo priprostemu kmetu véro in z razprostrtimi rokami vrgel se nam bode v naročje, to je, ponemčuril se bode; zategadel tudi ne pripisuje onemu, ki svojo vero malomarno zavrže, toliko moštva, da bi tudi narodnosti ne prodal za skledo leče. Slovenski poslanec naj tedaj v vsem postopa v duhu ogromne večine slovenskega naroda. Ker se govornik nadja, da gospod Viljem Pfeifer zastavi svojo častno besedo delati v tem smislu, in ker je vsem volilcem znan kot pošten rodoljub in neodvisen možak, priporoča ga živo kandidata za kmetiške skupine. Na to poprime besedo g. doktorand Ulrih, ter si prizadeva pobiti predgovornikovo tolmačenje gesla: „vse za narod, svobodo in omiko, v katerem najde edino narodovo srečo (!); hvali svobodo današnjo*), od katere v resnici narod nima družega kot kožo in kosit, ter priporoča konečno tudi on g. Pfeiferja za kandidata. Konečno govori še g. Fr. Vrančič, ter povdarja, da le v slogi se more narod krepiti, a v neslogi najde grob. Na g. Ulrihov nasvet, dá gosp. predsednik kandiduro g. Viljema Pfeiferja na glasovanje, katero so vsi pričujoči volilci univoma s pravim navdušenjem sprejeli. Kot kandidat enoglasno pravi g. Pfeifer, da „njegova sveta dolžnost bode kot dobremu katoličanu vse narodove svetinje braniti v državnem zboru, s čimur edino se bode ravno vrednega skazal zaupanja svojih volilcev.**) — Gosp. Rozman vodil je jako taktno celo obravnavo, za kar naj prejme tú očitno zahvalo. — Po zborovanju so volilci še več časa skupaj ostali in se potem v najlepšem redu razšli.

*) Škoda, da g. Ulrih ni povedal, kje je je kaj naprodaj?

**) Po takem je g. Pfeifer očitno stopil v vrsto večine deželnega našega zbora, kar v shodu 30. junija v Gracarjevem turnu ni še storil.

Trebnje 27. julija. — V zadnjem listu „Novic“ sem dokazal, da se je „Slov. Nar.“ v popisu našega shoda v Dobrnču 6krat, reci, šestkrat — in to v 10 vrticah — zlagal. Naj omenjeni popis „k volilnemu gibanju“ še malo pojasnim. „Slov. Narod“ piše: „Volilni okraj je obširen; v njem so, kakor v nobeni drugi volilni skupini iz kmetov združeni, nemški in nemškutarski elementi. Tu po našem mnenji more zmagati samo po celem volilnem okraji znani mož, kakor je dr. Zarnik; vsak drug gotovo propade, in če se tú glasovi cepé med dva narodna kandidata, mora zmagati nemškutar. „Slov. Narod“: ktera dva sta narodna kandidata? Kaj ne da gospoda dr. Zarnik in Tomšič? Dobro! Kakor ti je „Narode“! znano, spada g. Tomšič k tisti stranki, katera v svojem programu ima: „vero, domovino in cesarja“, tedaj k državopravni. Tega Tomšiča, kandidata pravne stranke, po takem imenuješ ti sam narodnega kandidata. „Sl. Nar.“, tolikrat si kričal na vse grlo, da državopravna stranka je odpadla od narodnega programa! a zdaj njenega kandidata imenuješ narodnega! Kako to? odgovori! — Dalje piše „Slov. Nar.“: „Mi tedaj še enkrat rečemo, da je edini mogoči kandidat za Trebanjski volilni okraj g. dr. Zarnik, za katerega bomo delali z vso eneržijo“. — Se li ne pravi to, kandidata nam siliti? Nekaj dni pozneje, govoreč o kandidaturi gosp. Pfeiferja, pa piše „Slov. Nar.“, da tudi on (Narod) je tega mnenja, da se kandidat ne sme siliti. Doslednost, kje si?! Laž je tvoje ime. — „Z vso eneržijo bomo delali za gosp. dr. Zarnika“. Tako piše „Slov. Nar.“ v petek 18. julija. V sredo (16. julija), tedaj dva dni poprej, pa je prišlo pismo od dr. Vošnjaka v Novomesto, v katerem praša g. dr. Bučarja, ali bi bilo mogoče, da bi dr. Zarnik kandidiral v Novomestu. Se li ne pravi to, ljudi imeti za norce? Očitno tako pisariti, skrivé pa drugače; to je prav ono sleparstvo, po katerem je pri zadnjih volitvah za deželni zbor Štajarski padel gosp. Kosár! — „Z vso eneržijo bomo delali za dr. Zarnika“. Oj, abotnost! Gospodine Vošnjak! kam neki se bode obrnili? Okraj Žužemberški in Trebanjski sta govorila: za dr. Zarnika ne marata. Imate li v Kočevskem okraji kaj svojih? Med Slovenci ne; ali med nemškimi Kočevarji, tega ne vemo. V Rateškem in Mokronoškem okraji nimate nobenega, da bi se do njega obrnili (tako pišete sami v nekem pismu), temveč pri drugih beračite, da bi tam kak shod sklicali, se ve da za dr. Zarnika! — Iz teh malih črtic častiti bralci lahko sklepajo, da „Slov. Nar.“ cela papirnata pôla je za dr. Zarnika, med slovenskim pravim narodom pa ni nobeden. Iz groba vstajajo spomini tisti, ko je dr. Zarnik učitelj bil pri otrocih Rauch-ovih na Hrvaškem, sam pa v šolo hodil pri temu glasovitemu magjaronu!

Iz Ljubljane. — V časnikih družih dežel se bere, da ustaverska stranka že z vso silo agituje za volitve. Mogoče tedaj, da ministerstvo razpiše volitve brž ko bode vedelo, da so ustavaške agitacije dognane. Zato pozor! in na delo! Pri nas se ne sliši veliko od nemčurskih agitacij, in Dunajski in Graški časniki so jim že nekterikrat ostro očitali nemarnost. Naši ustavoverci dobro vedó, da na deželi nimajo nobenega teréna, in kakor prepis „Laibacherčín“ iz „Tagespošte“ kaže, se zanašajo le na mladoslóvence ter bodo zadovoljni, da le tam ali tam kak liberalen mladoslóvenec zmaga, kajti ž njim se bo dalo že „zastopiti“, ker tista „zedinjena Slovenija“ je mladoslóvenecem le malik za — danes, jutri ga vržejo v vodo, kakor so vrgli „vero“ iz programa svojega.

— (Deželna komisija za konjerejo Kranjsko) pod predsedstvom generala pl. Mengena zastopana po vladnem zastopniku vitezu Höffern-u, c. k. majorju Schwarzelu-u, baronu Mih. Zois-u, grajščaku Jož. Seunig-u in dr. Jan. Bleiweisu, je 26. dne t. m. preiskavala cesarske žebce v Selu pod Ljubljano in enoglasno izvrгла 7 žebcev, ki za pleme niso več pripravi in se imajo prodati. Da se nadomestijo ti z družimi, je general pl. Mengen, ki ga je c. k. ministerstvo kmetijstva tudi v Ljubljano poslalo, prijazno obljubil skrbeti za to, da se za Kranjsko kupijo 4 žebci Angleškega plemena in 4 iz kobilstva v Radavcu; vrh tega pa je deželni komisiji tudi nálog dal, naj pri delitvi konjskih premij v Radoljci in Kranji septembra meseca skusi kupiti 2 žebca Pincgavskega (težkega) plemena, če sta lepa in 3 leta stara. Več žebcev za pleme pa potrebujemo zato, ker je deželna komisija že naznanila ministerstvu kmetijstva potrebo, da se v Trojanah napravi nova štacija žebčarska, in se je nadjati, da jo dovoli. Ker nam je dobro znano, da živa potreba je dalje še ta, da bi tudi v Št. Vidu na Dolenskem se napravila štacija, se le čudimo, da soseske Št. Vidske okolice niso še prošnje vložile deželni komisiji, da bi se tudi njim dala štacija ces. žebcev. Če se same soseske ne ganejo za pomoč, deželna komisija jim dobrot vendar vsiliti ne more. —

☞ Gori omenjenih 7 cesarskih žebcev: 4 ložji, 3 pa težki Pincgavski (vsi 3 tudi dobri vožnji konji) se bode prihodnjo soboto, dopoldne ob 10. uri, na velikem trgu v Ljubljani po poti očitne dražbe prodalo.

— (Iz seje deželnega odbora 28. julija.) Različne gospodarske zadeve sadje- in vinorejske šole na Slapu so bile v posvetovanji v tej seji, v katero sta bila namesti na Dunaji bivajočega g. dr. Coste in g. Murnika povabljeni namestnika g. Peter Kozler in dr. Poklukar, in g. Kristan je bil imenovan za družega učitelja za to šolo. — Zarad izpeljave popolno ločenega oddelka v posilni delalnici za mladoletne lenúhe se je deželna vlada povabila, da pošlje svojega zastopnika na dogovor in ogled dotičnih prostorov v delalnici. — Na c. k. finančno direkcijo se deželni odbor obrne zarad pobéranja deželne priklade po 20% na vžitnino oziroma zakupnino od vina, vinskega in sadnega mošta in od mesa po zakupnikih te vžitnine.

— C. kr. ministerstvo kmetijstva je z odpisom od 17. dne t. m., štev. 7581, gosp. Fr. Šolmajeru, odborniku družbe kmetijske, kateremu je ministerstvo izročilo statistično poročilo o vinoreji Kranjski, poslalo pismo, v katerem njemu toplo zahvalo izrekuje za izvrstno delo ter ga prosi, naj še v prihodnje tako marljivo deluje na tem polji. — Popis ta je oddelek velike knjige, ki jo je ministerstvo kmetijstva z ličnimi zemljovidmi vseh dežel Avstrijskih, kjer trta raste, za Dunajsko razstavo pod naslovom: „Die Weinproduktion in Oesterreich nach den neuesten statistischen Erhebungen“ prvokrat v tej obširnosti na svetlo dalo. — Še ve, da te pohvale so deležni tudi vsi, ki so gosp. Šolmajer-a podpirali v obširnem in težavnem delu. Deželi naši pa je na čast, da se tudi delo naših mož v svetovni razstavi odlikuje z visocim priznanjem. — Nehoté se nam vsiluje tû vprašanje: kedaj neki bosta gospoda Zagorec in njegov protektor Zarnik kaj na svet spravila, kar bo kaj več vredno kakor — psotka ali burka?

— Mestni zdravnik dr. vitez Emil Stöckel je vsled ces. sklepa od 25. dne t. m. imenovan za c. kr. vladnega svetovalca in medicinalnega referenta.

Če tudi bi naravno bilo, da bi se take službe dajale, kakor je nekđaj navada bila, najzaslužnejim okrajnim zdravnikom, smo vendar veseli tega imenovanja, ker smo se zadnji čas bali nekega družega, ki bi se bil vsedel na to mesto zgolj po — protekciji.

— (Čbelarska družba) ima danes svoj prvi občni zbor. Na ogled so razstavljeni podučni pripomočki, pánjovi itd. Ob 10. uri se začne zborovanje. Mlademu društvu želimo prav krepko napredovanje v korist domovini naši!

— („Brenceljna“) tudi mi živo priporočamo našemu ljudstvu. Porok smo vsacemu, da za 80 krajc. si za četrť leta kupi najmanj 2000 veselih ur. Tiste gospode, ki so nam pisali o potrebi drobnega časnika za kmete, opomnimo, naj le „Brenceljna“ razširijo v svoji okolici; bolje leskovce ni za laži in sleparije „velike“ in „male“. „Tedaj le po njem!“ — kakor „Brencelj“ piše v vabilu za naročbo v poslednjem svojem listu.

(Za „Brenceljna“ nekaj.) Dr. Vošnjak potuje zdaj po Kranjskem in Štajarskem s celimi snopi svojega „Tednika“ kričé: „kupite!“ „kupite!“ Kdor ga pa noče, temu ga zastonj vsili. Tako je potovaje na Štajarsko 18. dne t. m. na železnici iz Ljubljane v Laze zadel na nekega naših rodoljubov in brž mu ponudil „tednik“. Ko naš poštenjak reče, da ga ne mara, mu dr. Vošnjak vsili 12 iztisov zastonj do konca tega leta!! Naš rodoljub, prisedši domu, je raztrgal liste za porabo na nekem kraji, ki se očitno ne imenuje. In „Narodovci“ se drznejo slepiti bralce, kako da kmetje segajo po tem listu! Ker dr. Vošnjak nima premoženja, mora pač „narod. tiskarna“ silno radodarna biti ali pa — kdo drug!

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. — Velika vročina zaduší tudi politično gibanje. Minister za ministrom gré na dopust. Vendar kažejo nektera znamenja, da se prihodnji mesec razpustí stari državni zbor in nove volitve razpišejo. — Včeraj je imel na Dunaj priti šah (vladar) Perzijski; sprejeli bodo Azijskega potentata tako slovesno, kakor nobenega družega; zakaj tako? ne vemo; stanoval pa bode v gradu cesarskem zunaj Dunaja v Laksenburgu zato, ker se kolere bojí, za katero vsak dan kakih 10 ali še več ljudi pomrje.

Iz Štajarskega. (Telegrama) v 170. listu „Triesterice“ in v listu 3205. nove „Presse“ od 26. julija poročata iz Gradca in Brežic, da so v okrajnih volilnih odborih Mladoslavencih ponujali nemškutarskim ustavovercem združbo ž njimi za volitev v Ptuji in Brežicah, — al ustavoverci so jim jo odbili. — No! čedalje jasnejše je: v kateri službi so Mladoslavenci!! V službi „zedinjene Slovenije“ gotovo ne.

Iz Českega. Iz Prage. — „Pokrok“ — veljavni časnik Staročehov — z ostro besedo zavrača zahtevo Mladočehov za posebne volilne odbore. „Dosedanjim voditeljem — pravi — se mora zaupati; oni morajo imeti zadnjo besedo!“ — To je pravo.

Listnica vredništva. Gosp. Ž. iz Novomeške okolice: Vaš dopis tedaj potrjuje, ker so „Novice“ o „španoviji“ Zagorca s Podbojem in dr. Zarnikom svetu odkrile. To nam zadostuje v ilustraciji že tako dosti znane trójice.

Kursi na Dunaji 29. julija.

5% metaliki 67 fl. 70 kr.	Ažijo srebra 108 fl. 25 kr.
Narodno posojilo 72 fl. 90 kr.	Napoleondori 8 fl. 86 kr.